

Tjølser og den Betragtningssmaaede, ifølge hvilke han talte, og jeg har før udtalt det Samme, maaskee lidt lempeligere. Jeg sagde dog ikke, at det var usforsvarligt og en Stam for os; men at det var ringe Midler, og at det var yderst beklageligt, at man maatte saaledes samle omkring og næsten tilbetle sig det Nødvendige, naar man skulde sørge for de geistlige Embeder her i Kjøbenhavn, enten det nu var et Capellani, der skulde oprettes for Trinitatis Menighed, eller et nyt Embede, der skulde oprettes udenfor Voldene. Det glæder mig nu forsaavidt, at den ærede Minister har sagt, at det ikke er Meningen at fraskrive sig Retten til at forøge det Beløb, der kan forlanges; men jeg er hange for, at en saadan Paragraph, hvorved der uden udtryffeligt Udset til Fremtiden fastsættes et Beløb, vilde fremskaffe endnu større Vanffeligheder ved at forhøje Summen; thi naar den ærede Minister sagde, at det nuværende Forhold er et, hvorved vi maae skamme os, ligger Grunden dertil i, at man har fundet overveieende Vanffeligheder og Betænklichkeiten ved at forøge Beløbet; thi var man ikke vegen tilbage derfor, og havde man troet, at man kunde ved en Lovbestemmelse faae Kjøbenhavns Commune til at udrede Mere, var man vel ikke bleven staaende ved denne Tilstand. Naar der nu er en Vanffelighed tilstede, og der kommer en saadan Convertering til 20,000 Rd., da troer jeg, at Vanffeligheden ikke vil formindskes. Troer den ærede Minister dog, at han kan forbeholde sig et senere Forsøg paa en Forøgelse, da skal jeg vist ikke gjøre nogen Indsigelse derimod; vi ere med Hensyn til det Dusselige deri aldeles enige. Mindre enige ere vi med Hensyn til, hvad der udtales om Pension. Den høitærede Minister sagde, at den Tiende, hvorom der handles, vil være et Wederlag til Lønningsfonden — som væsenlig maa betragtes som oprettet for de øvrige Geistlige udenfor Kjøbenhavn — fordi den udreder Pension til de kjøbenhavnske Geistlige, og at der ikke var Aaledning til, at det øvrige Land her skulde paalægge sig Byrder for Kjøbenhavns Skyld, og som Kjøbenhavn selv burde bære. Men dette Forhold vil dog neppe undgaaes; thi jeg kan aldeles ikke antage, at Pensioneringen af de kjøbenhavnske Præster vil

kunne bestrides for denne Tiende. Lønningsfonden maa altsaa af andre Kilder bidrage til de kjøbenhavnske Præsters Pensionering; thi uagtet der vedligeholdes en Søndring imellem Kjøbenhavn og det øvrige Land, kan jeg dog ikke drage en saa skarp Grændse, at jeg kunde sige, at det var en Uretfærdighed eller blot en stor Ubillighed, at det øvrige Lands geistlige Indtægter — jeg siger ikke Geistlige — skulde bidrage til at pensionere den Deel af Geistligheden, for hvilken man havde ringere Indtægter og ikke i Diebliffet saae sig istand til at tilveiebringe større; thi saaledes er det virkelige Forhold. Jeg troer, at man der ikke blot kunde beraabe sig paa den almindelige Beredvillighed, hvormed den meget talrigere øvrige Geistlighed hidtil har kunnet affee lidt til sine Embedsbrødre i Kjøbenhavn; men der er tillige i Lønningsfonden Noget, der ikke kommer fra Præstefaldene, men fra Bispetienden. Naar vi nu ere enige om, at der hidtil har været Vanffelighed ikke blot ved at udrede Pension til de kjøbenhavnske Geistlige, men ogsaa ved at tilveiebringe det Fornødne til at lønne dem med, der ere i Virksomhed, da troer jeg ikke, at man her skulde drage et Beløb fra det, der anvendes til Lønning. Det er denne Tankegang, jeg følger. Naar den høitærede Minister havde nogen Betænklighed ved det 27de Afstemningspunkt, fordi han antog, at man her vilde sanctionere Noget som lovsig Ret, der hidtil ikke havde været det, og tillige tage Hensyn til Forhold, der ikke forekom, saa erindrer jeg dog, at der for en halv Snees Aar siden forelaa praktisk Anvendelse deraf, og jeg troer, at Retten, der er stiftet ved et 120 Aar gammelt Rescript, maa anses for at være gjældende, og der er jo ingen Fare tilstede, thi det er jo kun for de nuværende Capellaner, det gjælder, der, som den høitærede Minister sagde, ikke have stor Tilbøielighed til at benytte denne Ret. Naar der er henvist til, at der var langt større Vanffelighed med Hensyn til de Capellaner, der ansattes for Fremtiden, var det Noget, jeg ogsaa gjorde opmærksom paa, men der er det anderledes; thi ved de Overenskomster, der for Fremtiden indgaaes mellem personelle Capellaner og de Præster, der ville have en personel Capellan, har Ministeriet Leilighed til at